

De bruiloftsmaltijd

Hoofdstuk 72

Lieve kleinkinderen,

Vroeger, toen ik nog bij mijn moeder thuis woonde, ging ik in het voorjaar vaak de kwelders in om kievitseieren te zoeken. Als ik het eerste kievitseï zou vinden, dan mocht ik dat naar onze koningin Juliana brengen. Helaas, het is altijd een droom gebleven.

Tot een bepaalde datum mocht je eieren zoeken. Voor die datum gingen toch de meeste pas uit het ei gekomen jonge kieviten dood, door het nog te koude weer. Raapte je na die datum toch nog kievitseieren en de politie zag dat, dan kreeg je een forse bekeuring.

Op bepaalde stukken weiland mocht je voor die datum ook al geen eieren zoeken, omdat de boer, de eigenaar van dat weiland, dat verboden had. Schooljongens wisten dan zogenaamd niet, dat de boer het verboden had.

Een broer van mij vertelde mij daarover eens het volgende waar gebeurde verhaal.

Hij was met zijn vrienden toch de kwelders ingegaan en ze hadden kievitseieren gevonden. Die bewaarden ze onder hun pet. Dat was veilig, want ook al sprong je met behulp van je pols over een brede sloot, die eieren gingen dan niet kapot.

Maar vanaf de hoge zeedijk zag de boer, dat er jongens in zijn weiland waren. Hij ging naar die schooljongens toe en vroeg naar hun namen.

‘Zo, jij heet Andries en jij bent er één van meester Visser. En hoe heten jouw vrienden? Zo, zo, ja dat dacht ik al. Jullie zijn beste jongens. Ja, jullie zijn heel goede jongens.’

En wat deed hij ondertussen? Deze boer legde zijn hand op hun hoofden en brak alle eieren, die onder hun petten zaten.

‘Ja, jullie zijn heel goede jongens en nu maar gauw naar huis. Niet meer in mijn weiland komen, want dan trappen jullie al het gras kapot.’

Hoofdstuk 72 - De bruiloftsmaaltijd - Mattheüs 22 : 1 - 14

Diezelfde maandagmiddag vertelde de Here Jezus op het tempelplein nog een gelijkenis. Deze keer was het een gelijkenis die niet speciaal bedoeld was voor de leiders van het volk Israël. Nee, dit verhaal was en is een waarschuwing voor alle mensen van alle tijden.

Het verhaal gaat als volgt: Een koning had een zoon, die ging trouwen. Om die reden organiseerde hij een groot feest voor zijn zoon. Maanden voor het bruiloftsfeest stuurde hij zijn slaven met uitnodigingen naar alle burgers van de stad. De datum van de huwelijksdag van zijn zoon konden zij dan in hun agenda zetten.

Het was een grote eer om bij de koning in zijn paleis aan de bruiloftsmaaltijd deel te mogen nemen. Maar in plaats dat deze burgers voor de uitnodiging blij en dankbaar waren, was niemand in de stad van plan om naar het trouwfeest van de koningszoon toe te gaan. Hoewel de koning hen nooit iets te kort had gedaan, hielden ze toch niet van de koning. En van hem gunsten aannemen? Die hoefden ze niet. Nee, vriendelijk bedankt. Wat kon hen ook die oude koning schelen en het geluk van de kroonprins....

Maar toen de slaven van de koning met hun uitnodigingen kwamen, lieten ze niets merken. Ze deden heel schijnheilig zelfs net alsof ze blij waren met de uitnodiging. Als het zover was, zouden ze het in het paleis wel merken, dat ze niet kwamen. Tegen die tijd hadden ze wel een uitvlucht bedacht, waarom ze *niet* zouden gaan!

De koning ging ervan uit, dat alle genodigden zouden komen. Een week voor de bruiloft liet hij alles klaarmaken. De gemeste kalveren werden geslacht, wijn was er meer dan voldoende en de feestzaal werd helemaal versierd.

Toen alles klaar was voor het grote bruiloftsfeest, stuurde de koning, zoals dat hoorde bij zo'n groot feest, zijn slaven nog een keer naar alle genodigden met de boodschap: 'Luister, de maaltijd staat klaar. De koeien en stieren zijn geslacht en alles is klaar. Doe je feestkleren aan en kom naar het feest!'

Toen de slaven bij de eerste genodigde kwamen en hun boodschap zeiden, kregen ze als antwoord: 'Wat spijt mij dit, maar ik kan niet komen. Ik ben verhinderd om reden dat ik een nieuw stuk grond gekocht heb en dat moet ik vandaag bezichtigen.'

De slaven van de koning vonden het vreemd dat die bezichtiging juist op deze dag plaats moest vinden. Dat had toch ook wel eerder of later gekund?

Ze gingen naar de tweede genodigde. En die gaf als antwoord op de uitnodiging: 'Ik hoop niet dat de koning het mij kwalijk neemt, maar ik heb gisteren vijf ossen gekocht en die moet ik vandaag keuren. Het spijt mij, maar ik kom niet.'

Ook de derde genodigde kon niet komen, want die was pas getrouwd en zo bedachten alle genodigden iets, om maar niet naar de bruiloft te gaan.

De slaven begrepen dat niemand *wilde* komen. Maar ze deden hun plicht en gingen naar iedereen toe, die uitgenodigd was. Ook al werden ze vaak bij de deur afgesnauwd, ze gingen verder. Maar toen ze bij de laatste genodigden kwamen, werden ze zelfs aangevallen en sommige slaven werden zelfs doodgeslagen.

Toen de koning hoorde, wat er was gebeurd, werd hij vreselijk kwaad. Niet alleen hadden ze hem en zijn zoon erg beledigd, nee ze hadden zelfs zijn slaven vermoord! Hij moest wraak nemen. Nog diezelfde dag stuurde hij zijn soldaten naar deze moordenaars en liet ze allemaal gevangen nemen en hun huizen in brand steken. Voor zijn ogen liet hij ze allemaal doden. Zo strafte deze koning de burgers, die tegen hem in opstand waren gekomen en nam hij wraak over de smaad zijn zoon aangedaan en over het bloed van zijn slaven.

Daarna riep de koning zijn andere slaven bij zich en zei tegen hen: 'Het is gebleken dat de burgers van mijn stad het niet waard waren, om aan te zitten aan

de feestmaaltijd ter ere van het huwelijk van mijn zoon. Maar daarom gaat de bruiloft wel door! Later zal niemand kunnen zeggen, dat er geen gasten op de trouwdag van mijn zoon zijn geweest. Ga daarom nu het land in en nodig iedereen uit, die je tegenkomt. Denk niet bij jezelf: kan deze man wel uitgenodigd worden omdat hij zo vuil is of is die man wel goed genoeg? Ik gebied jullie: iedereen die mijn zoon wil eren, die is welkom in mijn feestzaal!’

Daar gingen de slaven, langs hoofdwegen, smalle wegen en kronkelweggetjes. Iedereen die ze tegenkwamen werd uitgenodigd om te komen: fatsoenlijke burgers en reizigers, maar ook zwervers, bedelaars en daklozen. De grote feestzaal raakte vol met feestvierende mensen, die voordat ze de feestzaal binnengingen, eerst werden gewassen en nieuwe feestkleden kregen, die ze moesten aandoen.

Te midden van al die feestgangers was er echter één, die alles beter wist. Hij wilde zich niet wassen en van de slaven wilde hij geen feestkleding aannemen. Zijn vieze oude mantel trok hij stijf over zijn magere schouders en hooghartig zei hij glimlachend:

‘Ik kom zoals ik ben. Ik wil geen kleren van een ander, ook al zijn het kleren van de koning zelf. Als ik op deze manier niet welkom ben, nu dan moet hij mij maar wegsturen. Ik verander mij niet!’

De slaven zeiden tegen hem dat het geen pas gaf om in je oude vieze kleren in de feestzaal te zitten. Dat het een schande was voor de bruidegom en zijn bruid. Maar deze man wilde niet luisteren. ‘Ik kom zoals ik ben en anders gooien ze me er maar uit!’

Ineens gingen de grote deuren van de feestzaal open en de koning zelf trad binnen. Hij liep tussen de rijen door en zijn ogen glommen van blijdschap toen hij al die blijde gasten zag, die gekomen waren om de bruiloft van zijn zoon te vieren.

Maar wie was die ene man daar, die geen feestkleding droeg? Hij had toch zijn slaven de opdracht gegeven dat niemand zonder feestkleding binnen mocht komen? Hij liep recht op die ene man af en bleef voor hem staan. Hij keek niet vriendelijk toen hij streng tegen hem zei: ‘Zeg vriend, hoe kon jij hier binnenkomen zonder feestelijke kleren?’

De man schrok erg en zijn gezicht trok wit weg. Hij wilde nog iets zeggen van ‘Ik kom zoals ik ben’, maar toen hij de koning zag in al zijn heerlijkheid,

bestierven hem de woorden op zijn lippen. Hij kon geen woord meer uitbrengen en boog zijn hoofd. Zijn hele lijf trilde in zijn schurftige kleren. Toen sprak de koning het grote vonnis: ‘Zaalwachters, bind hem vast aan zijn handen en voeten en gooi hem naar buiten. Breng hem ver weg, naar de donkerste plaats, waar iedereen huilt van ellende en spijt. Want, zo eindigde Jezus zijn gelijkenis. Zo zal het ook zijn met de nieuwe wereld. Daar zijn veel mensen voor uitgenodigd. Maar er zijn weinig mensen die er echt bij willen horen.’

Wanneer de Here Jezus een gelijkenis vertelde, gebruikte hij meestal een verhaal uit het gewone leven. Hij vertelde over een zaaier, die uitging om te zaaien, over ene schaapherder, die op zijn schapen paste, een jongen, die niet wilde doen, wat zijn vader hem vroeg.

Maar deze keer was het anders. Dit was geen verhaal, dat ooit gebeurd was.

Maar heel duidelijk was het wel, wat Jezus met dit verhaal bedoelde.

De koning die zijn gasten uitnodigde op het bruiloftsfeest van zijn zoon, was God zelf, die zijn volk Israël riep tot zijn hemelse heerlijkheid. Maar zoals de burgers van die stad geen gehoor gaven aan de uitnodiging, zo had ook het oude volk Israël zijn God verworpen, geen acht geslagen op zijn woorden en zijn boodschappers, de profeten vermoord.

Dit verhaal was ook een heel serieuze waarschuwing voor al zijn toehoorders, ook voor de Galileeërs, hier op het tempelplein. Nog waren ze Jezus trouw.

Maar slechts nog maar een paar dagen en dan zouden ook deze mensen schreeuwen: ‘Aan het kruis met hem...’

De boodschap van dit verhaal, van deze gelijkenis is dat alle mensen van alle tijden, ja dat iedereen welkom is in Gods nieuwe wereld.

Het volk Israël zou zijn Messias verwerpen en geen deel uitmaken van dat nieuwe koninkrijk van God. Maar de heidenvolken mochten komen. Zij waren welkom in de feestzaal en mee-eten van het feestmaal.

Maar ook was daar die waarschuwing. Je kan en mag alleen aan deze Koninklijke maaltijd deelnemen, wanneer je nieuwe feestkleden aandoet. Je kunt niet komen, ‘zoals je bent’.

Alleen als je gelooft dat Jezus ook voor jouw zonden gestorven is, en dat hij weer is opgestaan uit de dood, ben je welkom en mag je ook feestvieren in Gods nieuwe wereld.

